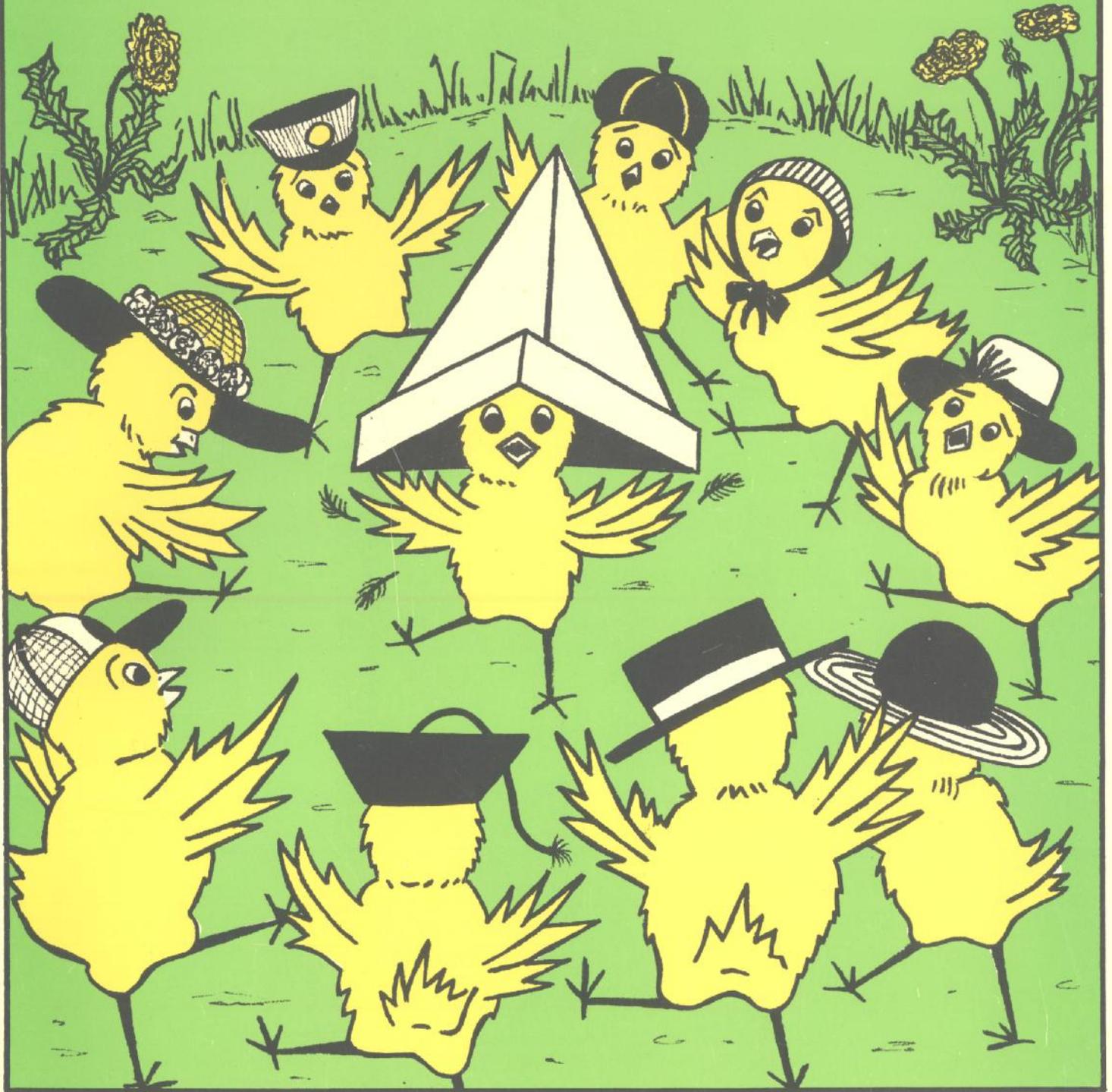

СЛАВА КУРЧАТКУ - ДІСОВТЕНЯТКУ

**СЛАВА
КУРЧАТКУ—
ЖОВТЕНЯТКУ**

ЛЕСЯ БРИЗГУН-ШАНТА

**СЛАВА
КУРЧАТКУ-ЖОВТЕНЯТКУ**

(За англійським оригіналом)

Малюнки — ХРИСТИНА МІЗУР

ТОРОНТО — 1990 — КАНАДА

© Всі права застережені

Видавництво «Карпати», 1996 рік
Видано в Торонті, Канада

Text copyright © by Lesja Bryzhun-Shanta

Illustrations copyright © by Christine Mixer

Printed and bound in Canada. All rights reserved.

No part of this publication may be reproduced, in any form or by any means, electronic, mechanical, photocopying, recording or otherwise, without the prior permission of the author

98 Dawson Street, Toronto, Ontario, Canada M6H 1H1

LESJA BRYZHUN-SHANTA

LESJA BRYZHUN-SHANTA

**BRAVO LITTLE
YELLOW CHICK!**

Illustrated by Christian Mizur

Children's Book Publishing Co. «Karpats»

Typesetting by Daria Rezhinska

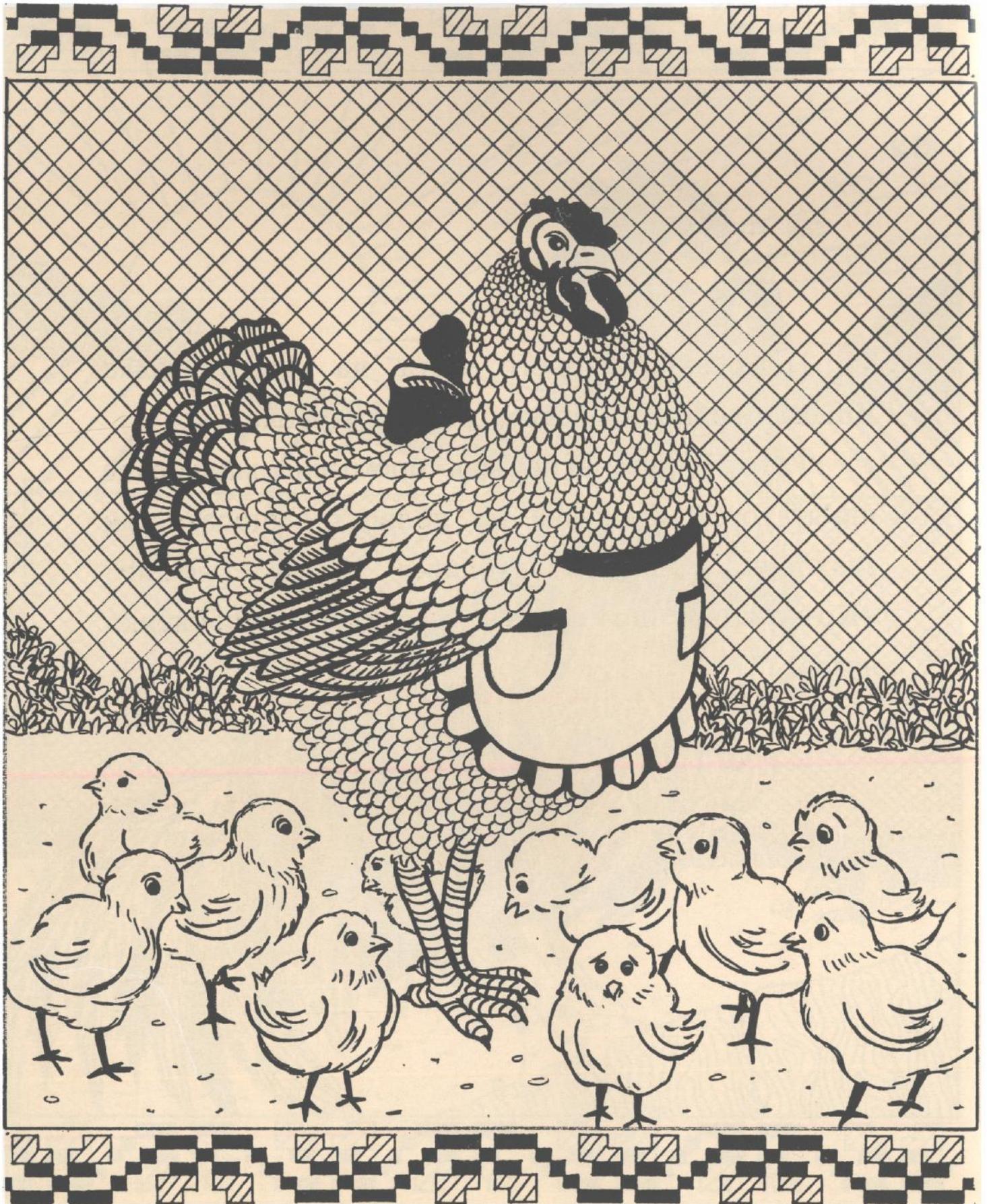
Printed by the Basilian Press

TORONTO 1990 CANADA

Недалеко рухливого міста, на хуторі дядька Шпака, жила собі велика родина Курочок.

Тато Півник, який мав прекрасне мальоване пір'я, гордо крокував по подвір'ї і щоразу, як знаходив зернятко, заходився таким голосним «Ко-ко-ко», що навіть песика Джульбасика лякав.

Мама Курочка була товстенька, рябенька і мала великий червоний гребінець на голові. Вона все заклопотано квокала. Все скликала своїх малят-курчаток. А вони розбігалися. То сюди, то туди. Запитаєте:

— А скільки ж в неї було тих курчаток-пискляток?

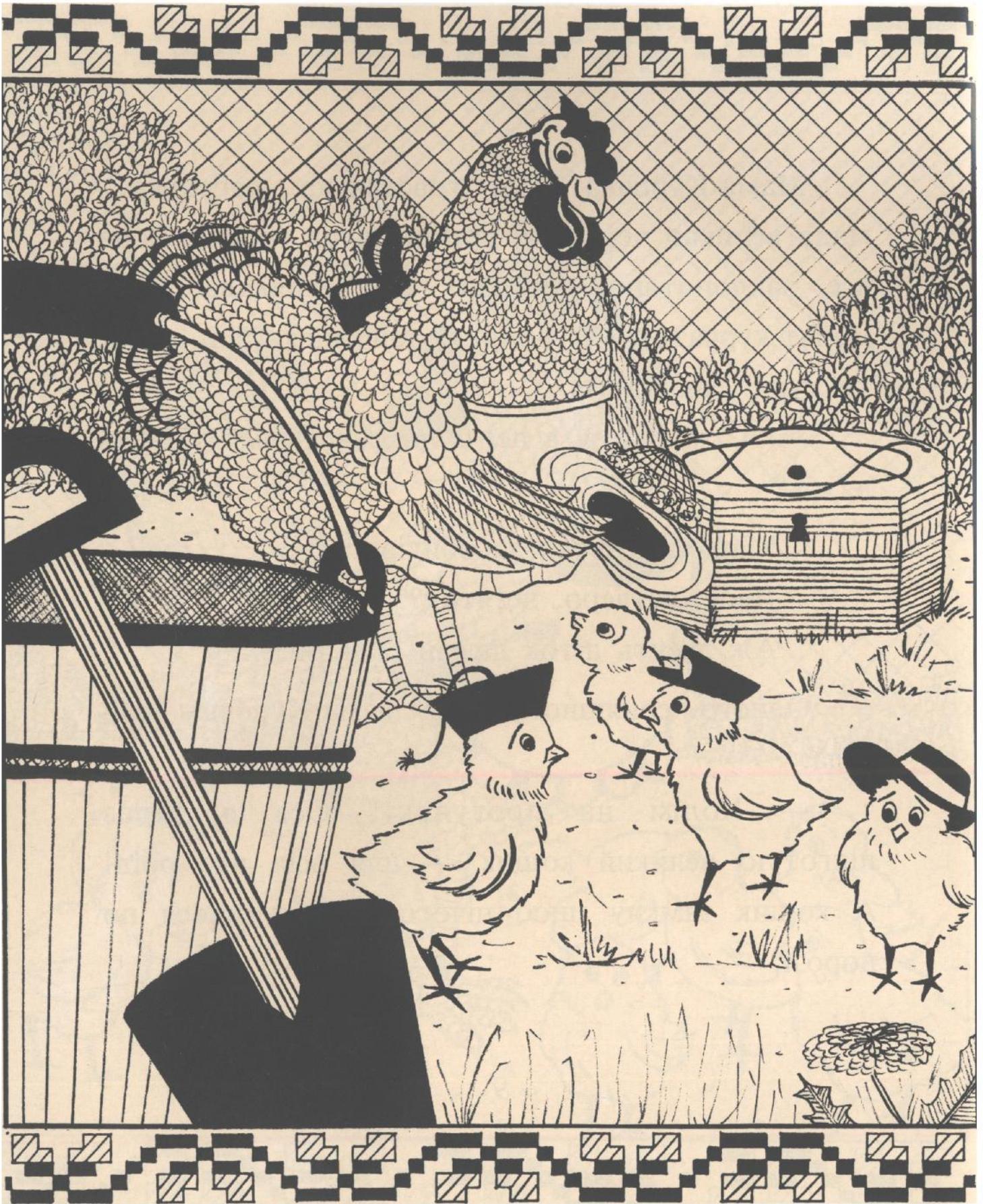
Мацюпусеньких дзьобиків тих:

Двоє, четверо, десяток?.....

Аж десять діток дав їй Пан Біг.....

Одного соняшного дня мама Курочка сказала:

— Ходім на прогульку! Ось я зараз підготую великий кошик — для всіх нас обід! А кошик замкну, щоб нічого не загубилося по дорозі.

Курчатка з утіхи почали високо підскакувати то на одній, то на другій лапці.

— Ціп, ціп, ціп! Ходім скоріше! — кликали вони захоплено.

— Ціп, ціп, ціп! Вже сонце світить яскравіше!

А мама Курочка преспокійно обід пакувала та все до них промовляла:

— Кво, кво, кво, кво! Візьміть лопатки та відерця, щоб було чим бавитися в пісочку над річкою. І шапочку щоб кожний мав! А то головка буде боліти, як сонце напече забагато! Кво-кво, кво, кво!

— Ходім вже, ходім! — нетерпеливилися малята.

— Добре, добре! Кво, кво, кво, кво! А всі готові? — запитала мама Курочка.

— Всі, всі! Ми готові! — крикнули курчатка.

Та діток було багато, і мама Курочка поставила їх в рядочок:

— Один,.. два,.. три,.. чотири,.. п'ять, шість, сім, вісім, дев'ять,— почала рахувати вона. — А де ж десяте? І котре бракує?

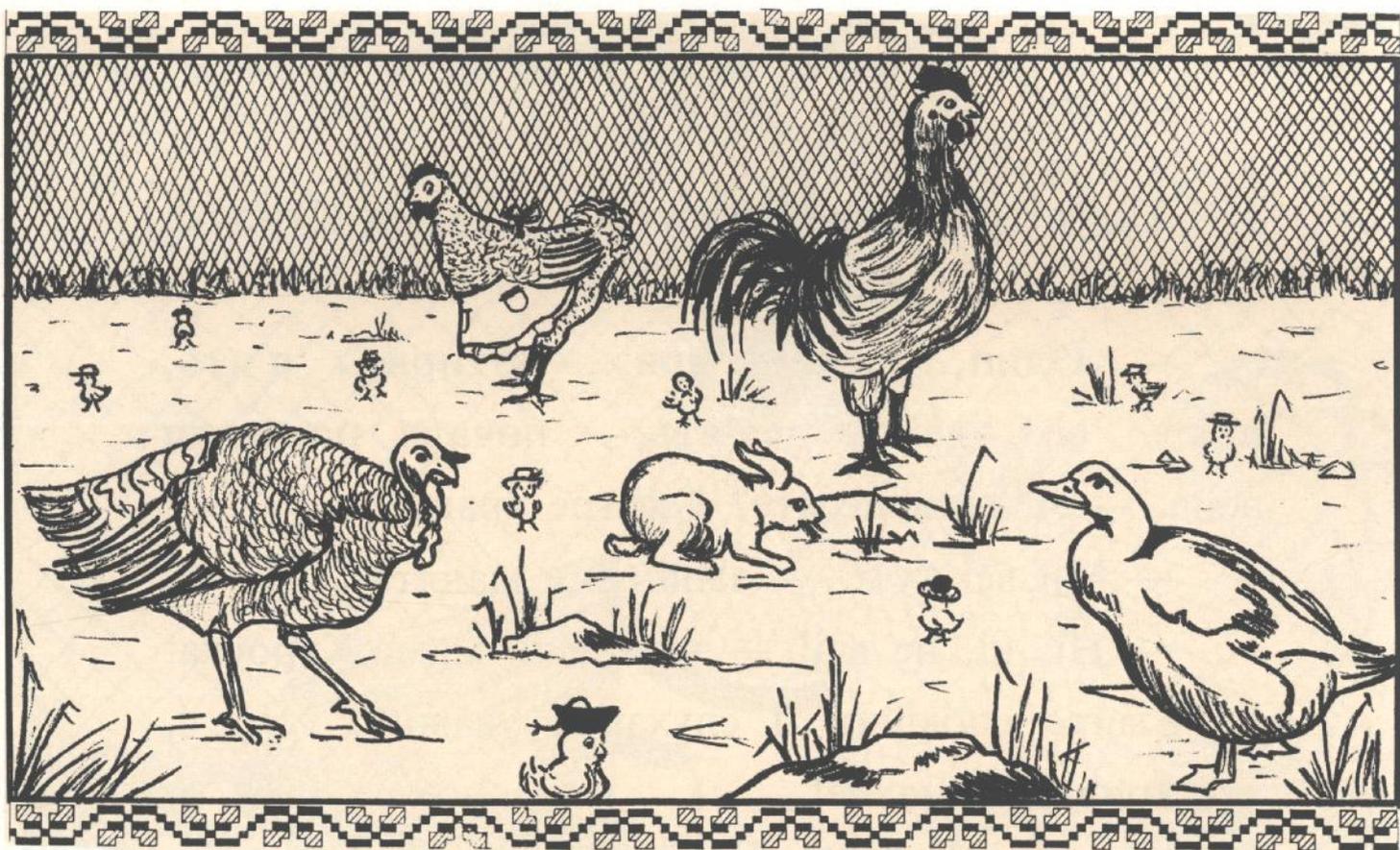
— Ми всі тут! — захищали малята.

— Ні, ні, не всі! — відповіла мама Курочка. — Стійте спокійно й слухайте уважно. Хто є, хай крильцем махне!..

Галюся, Петруся,
Катруся, Маруся...
Оленка, Андрійко,
Петро і Василько,
Юрко і... і...

— А де ж найменшеньке, як м'ячик кругленьке!?

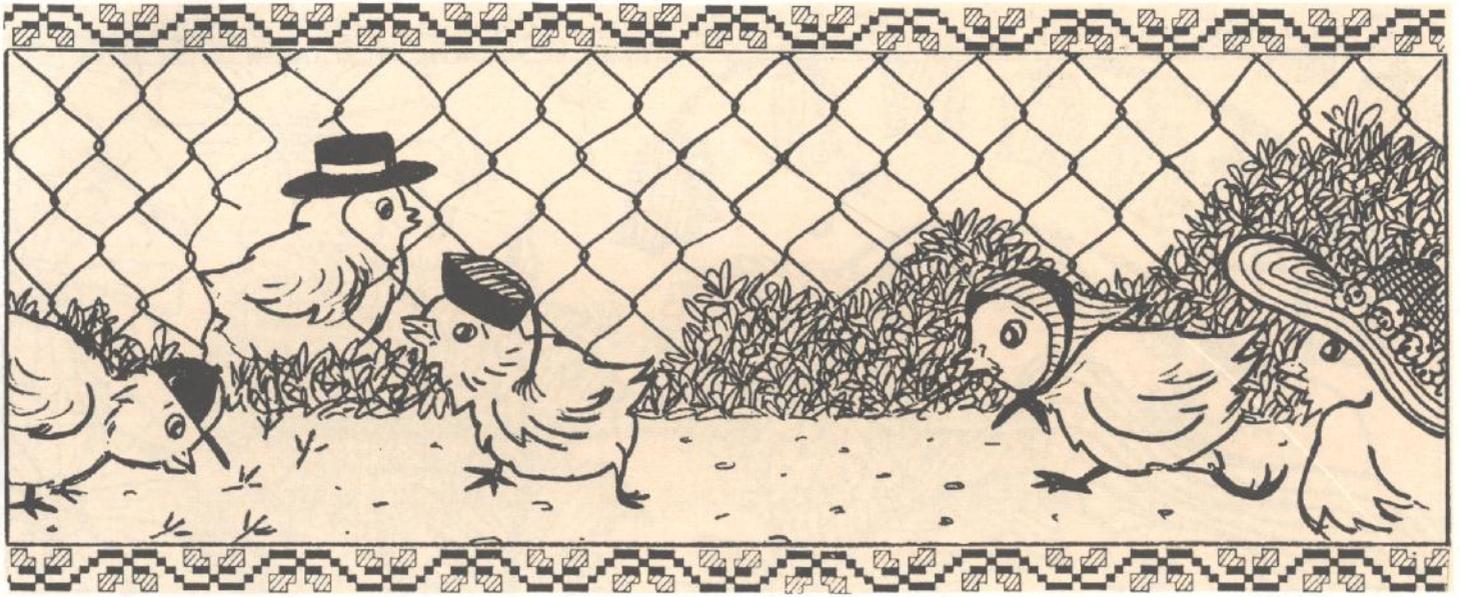
— А де ж наше Курчатко, наше Жовтенятко?!...

— Нема Жовтенятка! Нема десь Малятка! —
рознеслося по двору.

І всі пішли, як стій, шукати.

Тато Півник, мама Курочка, тітка Качка,
дядько Індик та ще ціла родина Зайчиків-Побі-
гайчиків. Навіть песик Джульбасик вибіг із своєї
будочки.

— Де ж Курчатко? Де Жовтенятко?

За високим плотом, зразу коло хати, простяглося поле аж до сіножаті. А на тому полі квітів так багато.

— Там буде напевно наше Жовтенятко!

Братіки-сестриці знайшли дірку в плоті і розбіглися по полі.

— Ось воно! Ось гляньте! — кликали з долини.

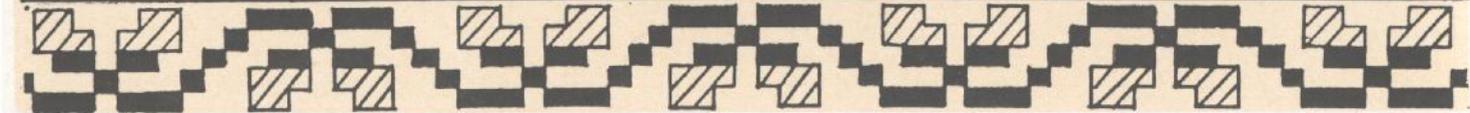
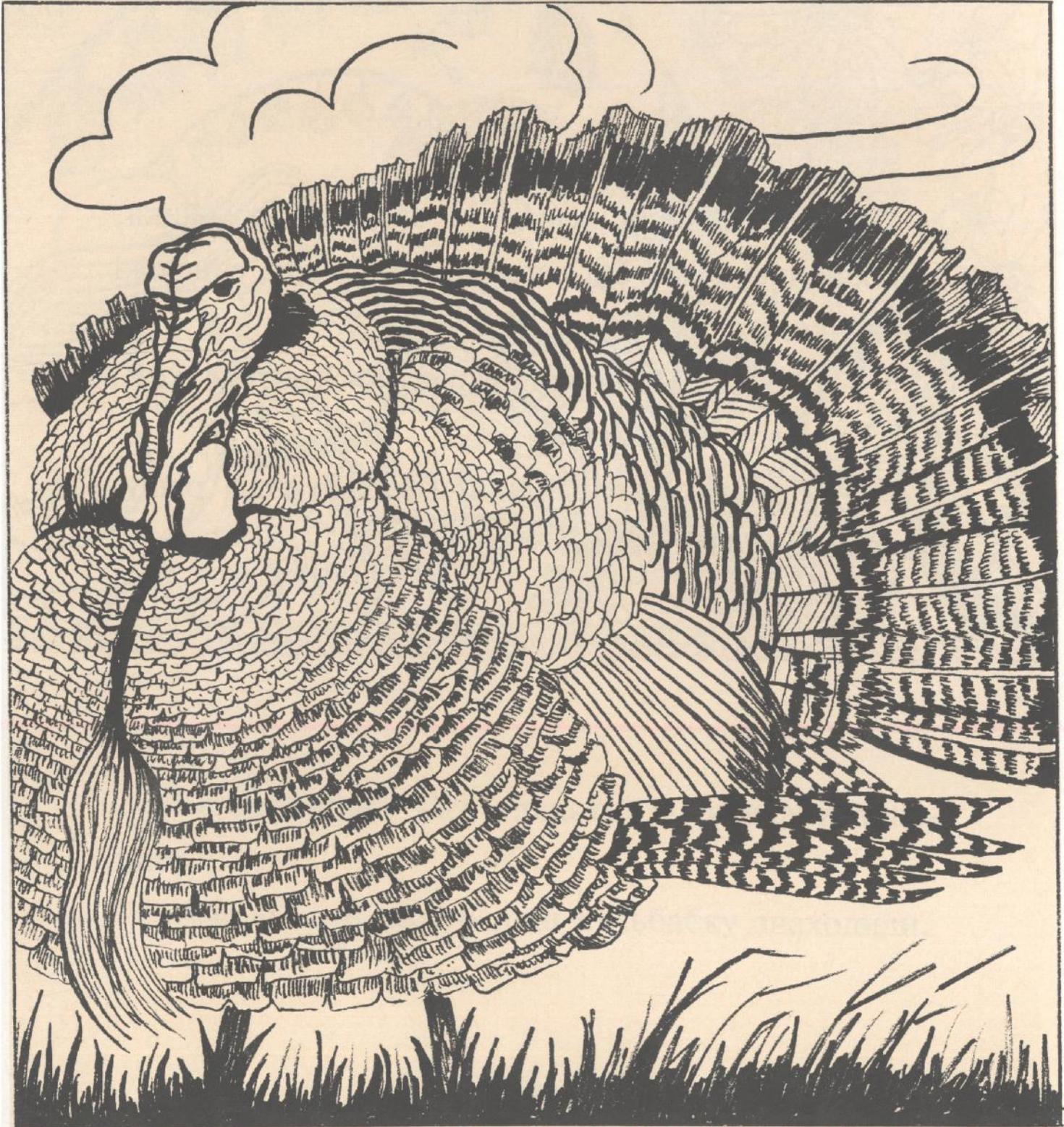
Але замість нього лиш кульбабку знаходили.

Заглядали вони всюди — під білі ромашки, лопухів листочки. Їм легенько дзвонили синенькі дзвіночки.

— Шукаєм Малятко! Курчатко-Жовтенятко!

Та скоро втомились.

— Досить вже глядіти! Ходімо над річку.
На пісочок! Погрітись!

— О, о! Вже є! Знайшлося! — раптом крикнув дядько Індик, випростався на весь зріст і з утіхи широко-широко розпустив свій пір'яний хвіст.

— Є? Де? Де? — озвалося звідусіль.

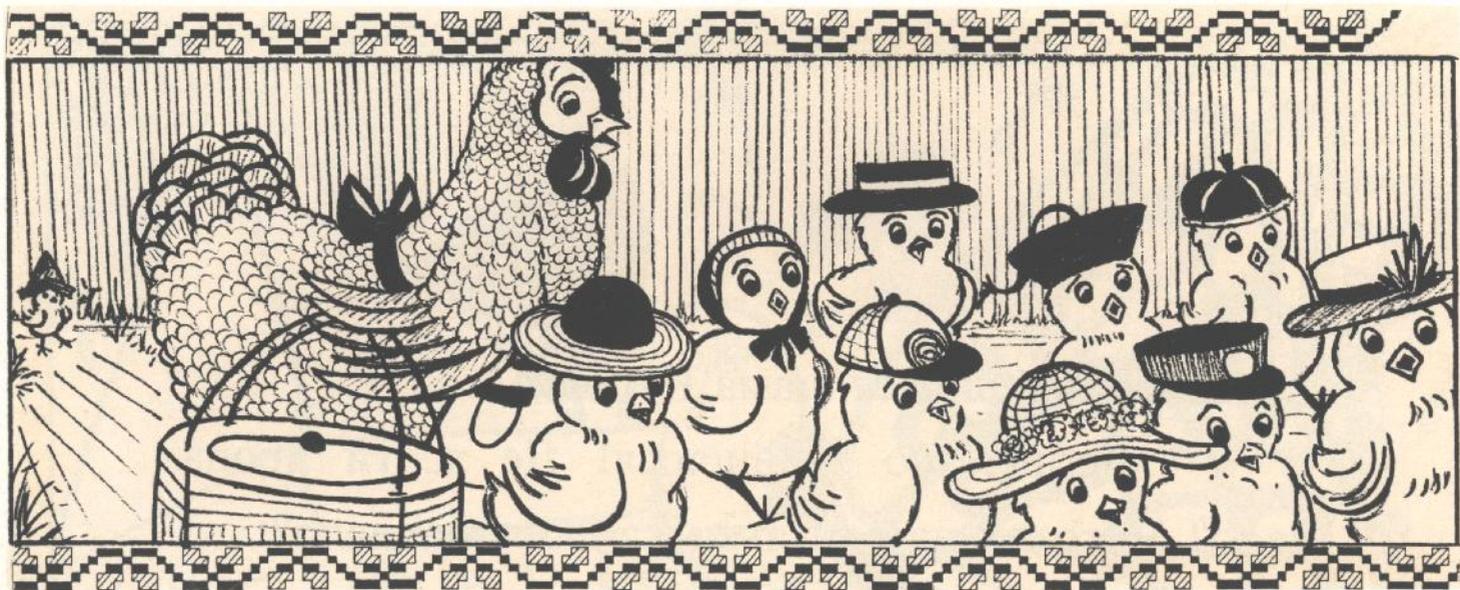
— А ось біля кульбаби! Гляньте! З Метели-
ком розмовляє!

Дуже втішилася мама Курочка.

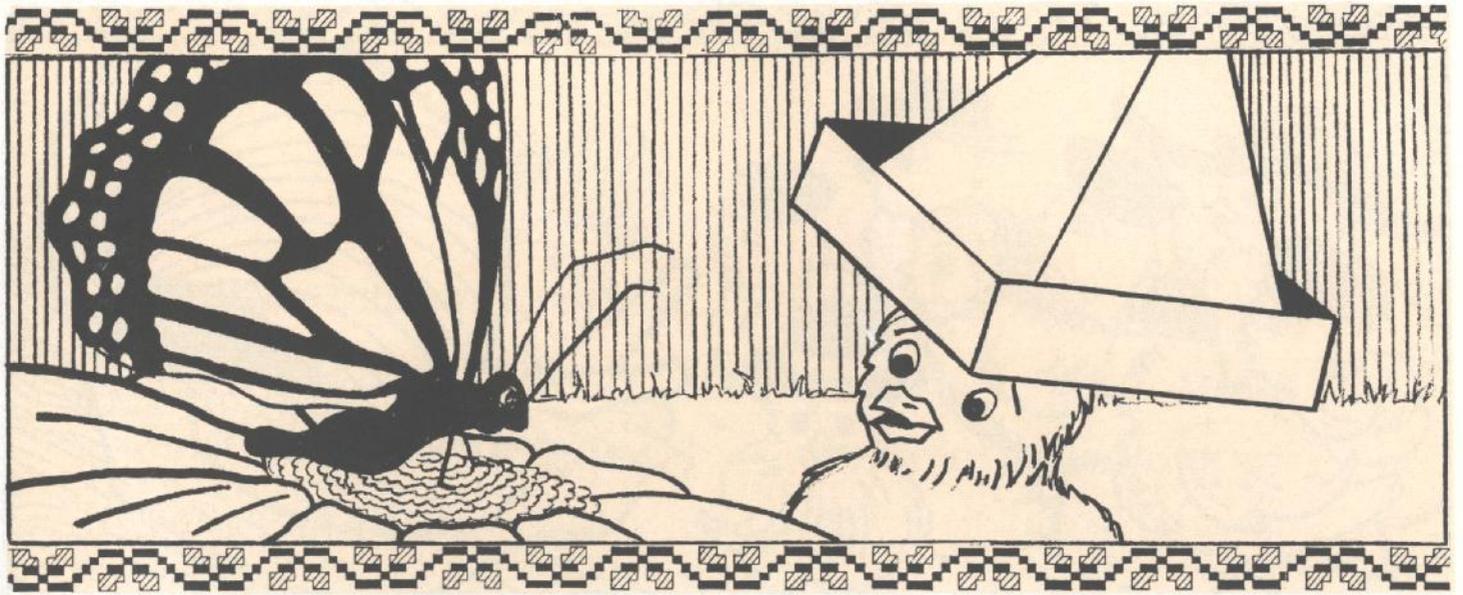
— Добре, що знайшлося! Де ж ти пропадало? Чого ти нам стільки клопоту завдало?

— А тепер над річку! — квікали малята й швидко в ряд трійками поставали.

Рушили в дорогу. Ті, що напереді, грімко затягнули «Гей там на горі», а за ними маршовим кроком і всі інші курчата поспішили.

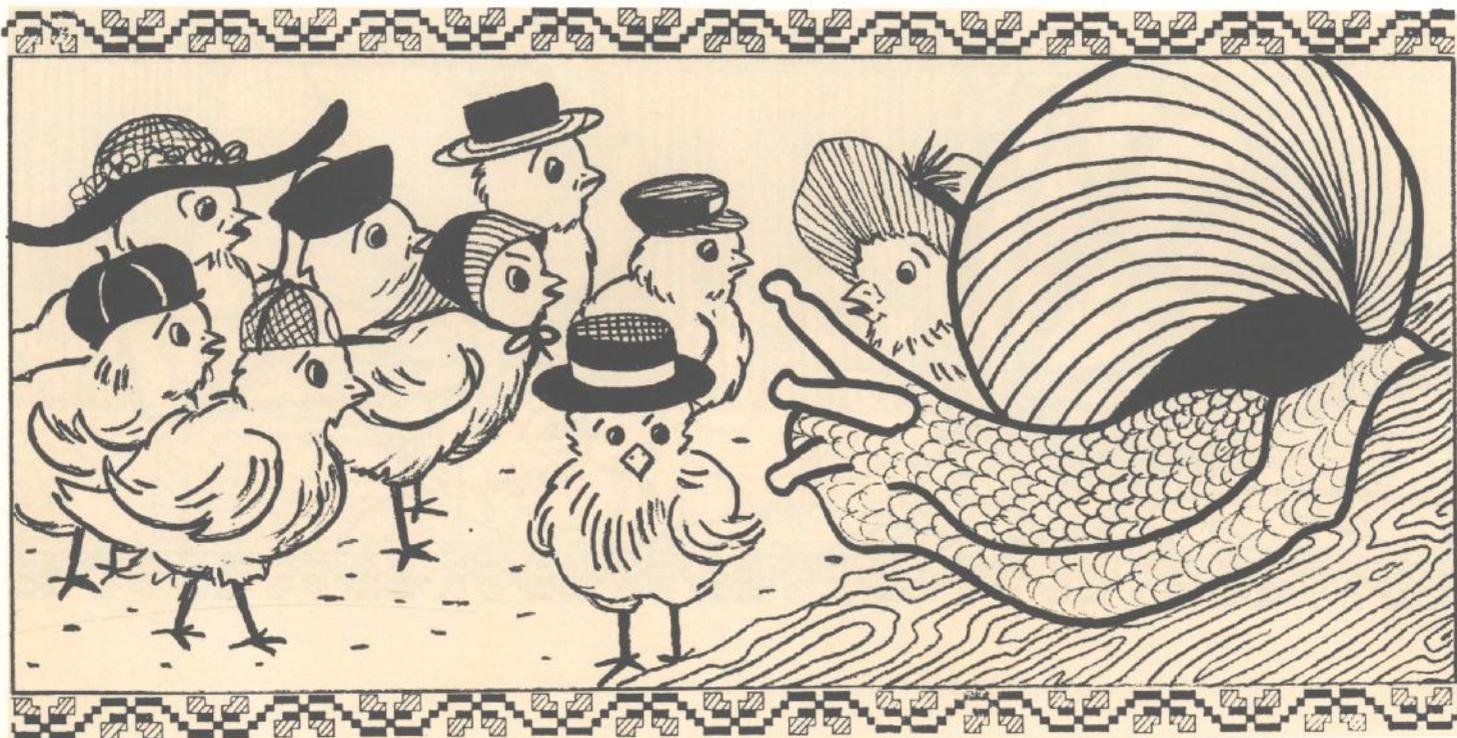

Мама Курочка несла важкий кошик, низько угиналася та все приставала. А за нею чап-чалапало, на всі боки розглядалось, зі всіма радісно виталося Курчатко-Жовтенятко.

— О, як приємно тебе знов зустріти! — крикнув золотисто-чорний Метелик і ніжно доторкнувся крильцем до Курчатка-Жовтенятка. Курчаткові-Жовтеняткові ще раз захотілося з ним порозмовляти. Та коли вони розпрощалися, мами, братчиків і сестричок вже не було.

— Ціп, ціп, ціп! Що ж мені робити? Ой, ой, ой! Де вони поділись? Побіжу ось на полянку, може їх побачу.

— Кво, кво, кво, кво, кво, кво! Знов нема
Малятка, — оглянулася мама-Курочка. — Треба
повертатись, за Малятком розглядатись!

- Курчатко-Жовтенятко ще замале, щоб іти на
прогульку! Воно ще не співає, ні маршового

кроку тримати не знає. Воно ввесь час нам губиться. Десь позаду крутиться! І чого мама його не лишить вдома? — сердито пищали курчатка-малятка.

Та тут, на щастя, на доріжці з'явився Слимачок з великою хаткою на малих плечах.

— Загубили, може, когось? Радо допоможу! Я тою дорогою дуже часто ходжу.

— Так! Так! Загубили! — закричали в один голос курчатка. — Жовте, кругле, пухнатеньке, Курчатко-Жовтенятко маленьке. Не бачили ви часом його?

— Чому ж би не бачив? — промовив Слімачок з великою хаткою на малих плечах. — Ось там, коло малини на полянці щось борикається в мишачій ямці. Хвостик пухнатенький, та дві жовті лапки. Зараз...

— Це ж бо воно! Напевне воно! — задріботіли малята і вмить зникли на полянці.

За ними побігла й мама Курочка, а важкий кошик з обідом залишила на галявинці.

І справді! З мишачої ямки торчали дві лапки та жовтий хвостик.

— Ціп, ціп, ціп, допоможіть...

— Ми тут, ми зараз! — кричали курчатка й
безпорадно туди-сюди скакали.

Прийшла мама-Курочка і головою похитала:

— Кво, кво, кво!

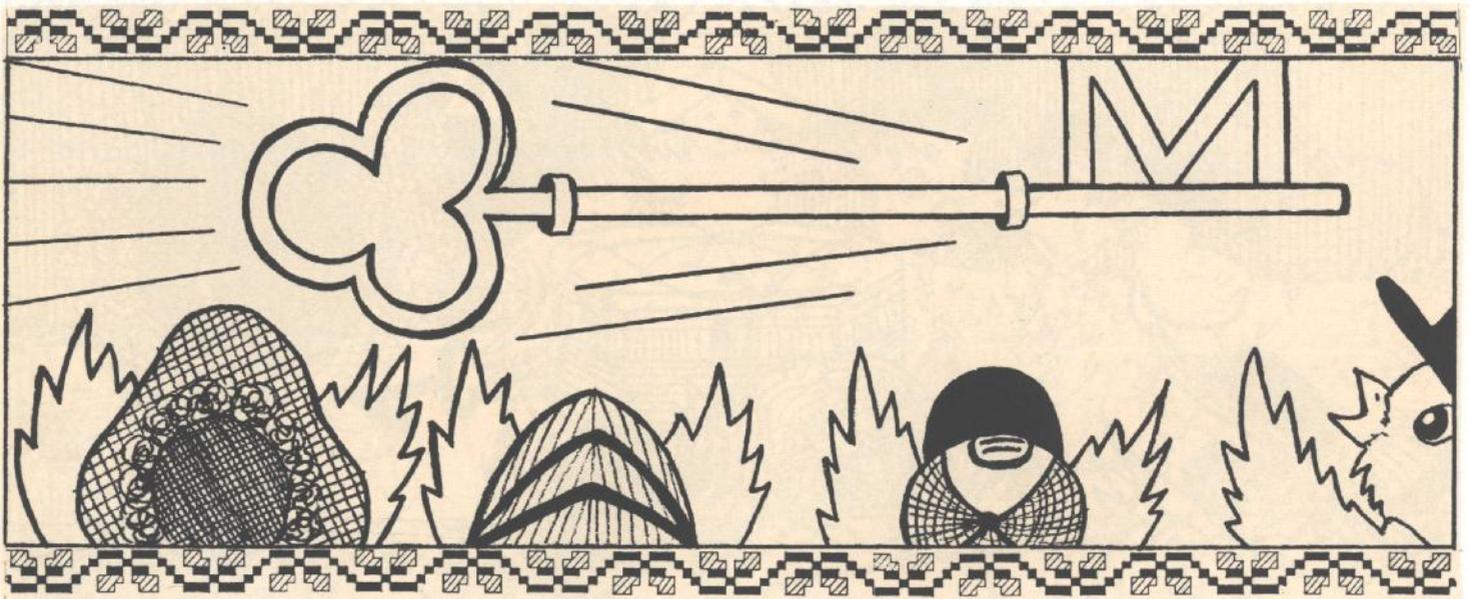
Схопила Курчатко-Жовтенятко за праву лап-
ку і витягнула з ямки.

З тієї біганини, з того переляку добре зголодніли маленькі курчата. І самі почали кошик відкривати. Та ніяк не могли собі ради дати.

— Ось зараз, чекайте! Я ключик дістану! —
І мама Курочка вибрала його з кишені.

— Давайте, я відкрию! — крикнуло найстарше курчатко.

— Ні, я!

— Ні, я!

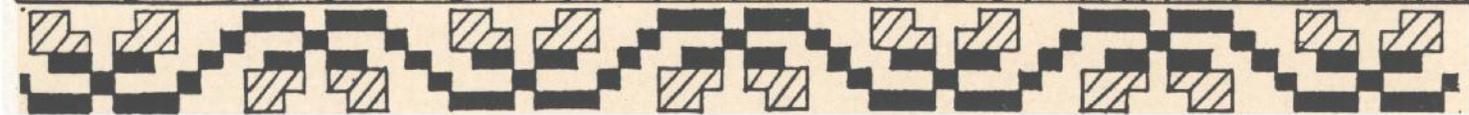
— Ні, я!

Як стій, всі курчатка кинулись до мами, бо всі хотіли відкрити кошик своїми маленькими лапками.

Та ключ вислизнув, десь полетів і... пропав!

— Кво, кво, кво, кво! Що ж ви наробили? Ось бачите, ключик загубили! Мабуть, без обіду підемо додому! — сказала мама Курочка.

— Додому? — запищали курчатка. Не хочемо додому! Ми будемо шукати, нема чого додому поспішати...

В цій хвилині на пеньок вискочив золотисто-бурий Бурундучок.

— Що сталося? — запитав він тоненьким голосочком.

— Ось бач, ключик загубили, — сказала мама Курочка.

— А ми такі голодні! — озвалися курчатка .
— Ми все перешукали, прийдеться додому повертатись!

— А може він в цій дірці? — підскочило раптом Курчатко-Жовтенятко і побігло до темного отвору в пеньку.

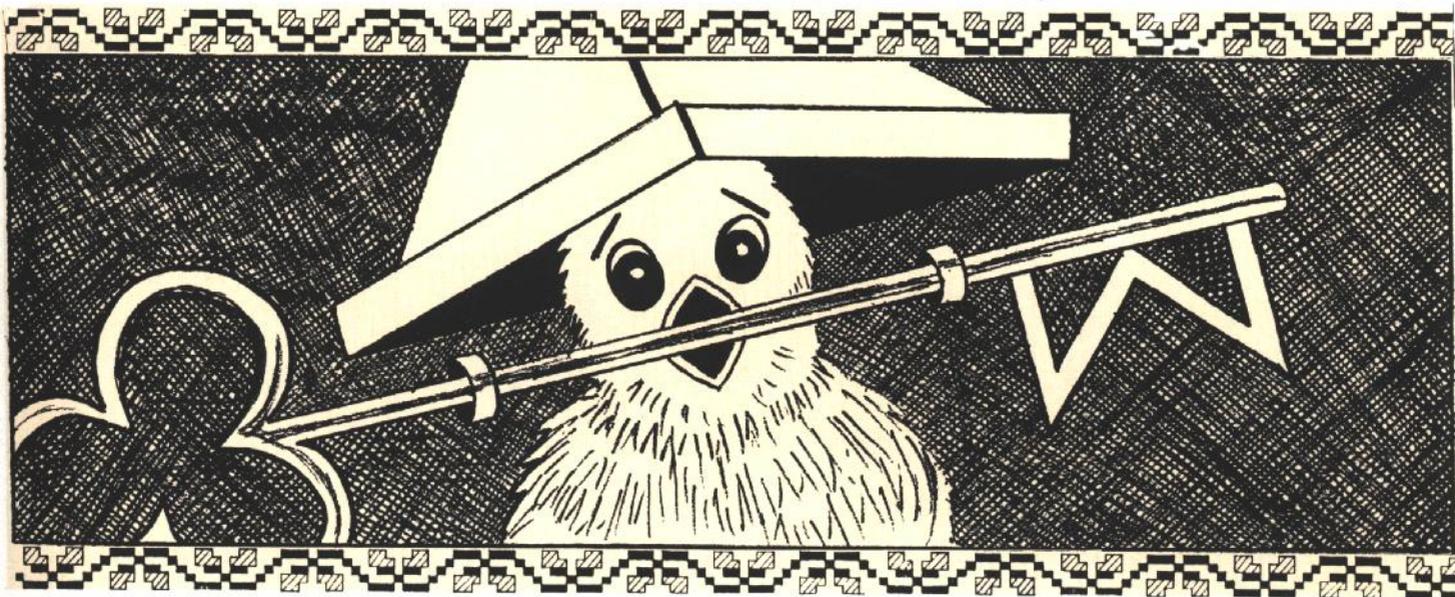
— Це ніяка не дірка! Це двері до моєї хатки, — крикнув ображено золотисто-бурий Бурундучок.

— То може ключик впав до твоєї хатки? Я побіжу й подивлюся! — пискнуло Курчатко-Жовтенятко і з розгону пірнуло в бурундукову хатку.

Всі побігли до пенька, та Курчатка вже нема. Зникло ціле в ямці. Золотисто-бурий Бурундучок сердито затупав лапками, замахав хвостиком і щосили закричав:

— І де ж ти пропало? Уважай, щоб хатку мені не поламало! Вилазь скоріше!

Братіки-сестриці нетерпеливо чекали, аж дзьобики пороззявляли. Довго чи не довго вони там стояли, аж в дірці показався хвостик. А згодом і лапки. І нарешті вилізло Курчатко-Жовтенятко. Ціле вилізло. А в дзьобику тримало ключик.

— Слава, слава Курчатку-Жовтенятку! — закричали всі курчатка і побігли до нього, щоб обтріпати його пухнатенькі пір'їнки від пороху та глини.

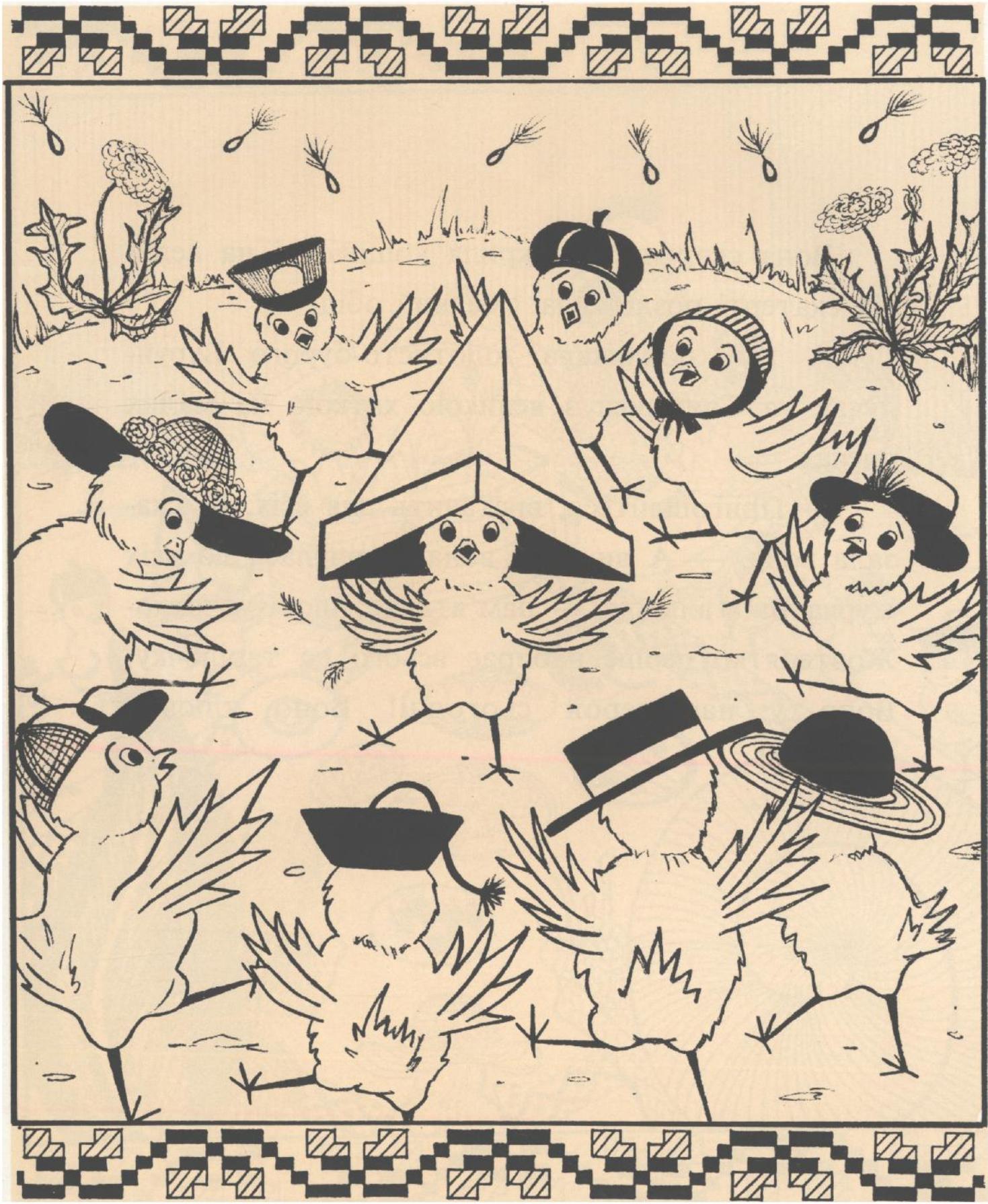
— Ага, — сказала мама Курочка, — часом добре бути найменшеньким!

Вона скоренько відкрила кошачок і на великій скатерті розложила смачний обід.

А тоді покликала золотисто-бурого Бурундучка та Слимачка з великою хаткою на малих плечах.

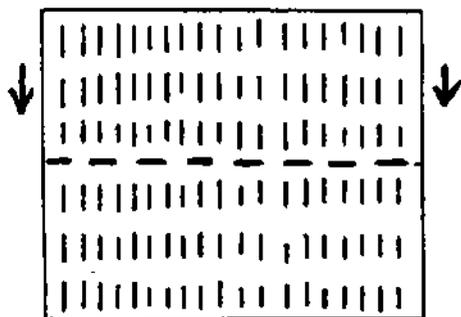
— Пригощайтеся, вистачить для всіх, — сказала вона. — А ви, — і вона звернулася до всіх курчаток маляток, — пам'ятайте, що Курчатко-Жовтенятко перше набирає всього на тарілочку. Воно у нас герой сьогодні! Воно ключик знайшло!

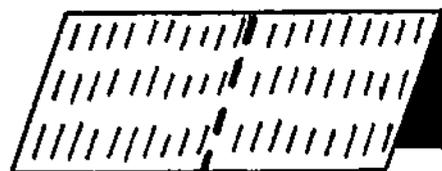
Коли вже всі поїли й попили, почали танцювати й весело підскакувати навколо Курчатка-Жовтенятка.

Слава нашому Курчатку,
Курчатку-Жовтенятку.
Братчику найменшому,
Хлопчику найліпшому!
Що за ключиком скочив в ямку-хатку,
І не побоявся забруднити лапку...

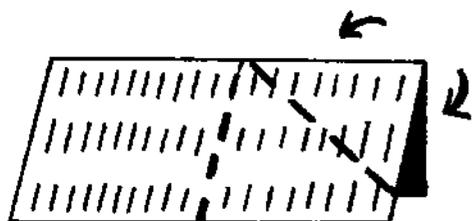
І ТИ МОЖЕШ ЗРОБИТИ ТАКУ ШАПОЧКУ, ЦЕ ДУЖЕ ЛЕГКО!

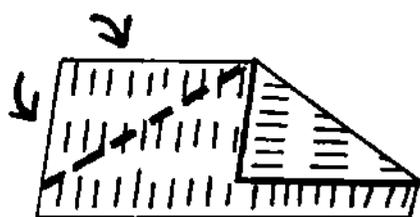
1. Зложи наполовину кусок чотирикутного паперу або газети

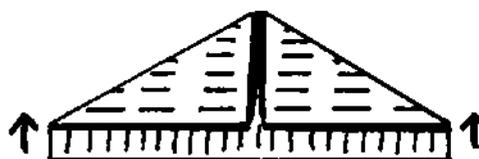
2. Щоб виглядала ось так.

3. Загни один бік зложеного паперу надв'ос, досередини

5. Загни другу половину таким самим способом досередини.

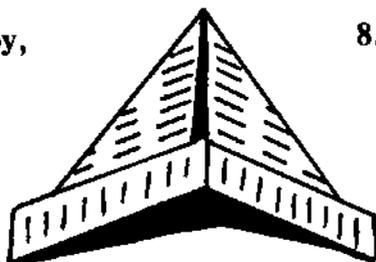
6. Але не до самого низу

7. Тоді загни низ паперу вгору, ось так, як на малюнку

8. Оберни папір на другий бік і загни низ другого боку так само вгору

9. Тоді розтягни папір ось так, як на малюнку — і шапочка готова. Носи на здоров'я!

Інші книжки авторки:

Мандрівка Курчатка-Жовтенятка

Із серії оповідань з природи:

Родина Бобрів

Родина Качуровських

На хуторі дядька Марка

**Моя таємниця — оповідання для молоді,
присвячене 1,000-літтю Хрещення України.**

Other books by the author:

Adventures of the Little Yellow Chick

Series from Nature:

The Beaver Family

The Duck Family

On Uncle Mark's Farm

**My Secret — novel dedicated to the Millenium
of Christianity in Ukraine**

